

UGYAN!

Eszébe se jut az ősz, tudod, akár az a fura vércse, mely a könyökhajlatán hordozott kézításkában lakozik, nem vadászik, csak ha a hőmérséklet harminckilenc fok alá zuhan, hát kicsit és elégedetlenül vijjog. Vagy dehogy gondolt a rozsdaszín verzióra, a lábujjhegyen közeledő, kellemetlen meglepőre, mely ellen semmit sem ér a készenlét, a majdnem negyedkilós repülő, ájulni itt lehet, s csak azt igazán! Nade mindegy, nem ez az amúgy sem hihető nyárvég promenádhíre, de: Tolo közepén éppen befejezték a farmot, melléje tejgyárat is, s ez ad pár hónap múlva a Tejútrendszernek fehér matériát... Hát hogyan, honnan jöhetne ide az ősz? Valaha. Sehogy-sehonnan.

SZERETŐ FIATOK

Kedves már nem létező nagyszülők, nagybátyó, anya. Képzelten kiülhettek bármiféle már nem lelhető szeredai domboldalra, fekete-fehér augusztusi fényképnappal az emlékpokrócra, „hol van az már” zakuszkáskenyér-ebédre hívhattok. Hazahívhattok és azonnal ugrok, kiugrok bármiféle távoli versvilágból, amelyet próbálok beélni, belakni.

Csak innen ne, csak ilyenkor ne, amikor áttetsző kék vagyok, kissé sós és arany, mint a mindenés oxigén ezen a vidéken, vagy miként a tenger, mit két part csűr-csavar, kölcsön-kölcsönöz egymásnak.

Mert nem jövök, ilyenkor nem, értetek sem.

DEI IN MACHINA

Életemben nem láttam még ilyen illedelmes isteneket, bizisten, itt minden deitásnak égszínkék vagy tengerkék (egyre megy) az epidermisze, vért tán legutóbb azok láttak, akiket szponzornak hívtak valahová Kréta környékére, valamely kükládi összecsapásba, és nemcsak az a pláne, hogy kékes-áttetsző, teljesen éteri összkomfortos, de az is, hogy a nemporzó porhüvely teljesen üres, s nem istenhiány miatt, dehog, csak hát nem árt, ha a peplum alá bármikor, bármelyik beférhet. Hisz ez is a cél: s kérem alássan, micsoda proto-kereszténység! Csak test legyen elég, semmi irigység, tolakodás: arra járjon egy túlvilági, s szerényen, de férve betérjen.

IDÉNYVÉG?

Azt mondták, hogy itt szeptemberre nem zuhan semmi – otthon minden ekkor kezd potyogni, s tudod... vagy nem, de már hallani, amint görbült saroglyával egész szekérsorok dübörögnek még lakatlan, de amúgy teljesen kész sírokkal púpoltan – szóval semmi sem zuhan, a hőmérséklet pár fokot talán, a turisták száma, de amúgy, és épp ezért mindenki, aki nemcsak élvező, de connaisseur is akar lenni, simán eljut immáron bármely agioszba, eljut a tengerre és tengerbe, el a tavernákba és persze az élet-, halál-szépségű szüretekre... Mondják itt a különböző, hisztériás istenekkel meghintett panteista-sztoikus hegyek is: ők sem értik, de szeptemberben sincsen poshadt rónaíze szájukban a köveknek!